

Ով դուն որ կ'անցնիս

Ով դուն որ կ'անցնիս այս կորած ճամբէն,
Ահեղ աչքերուդ մէջ վիհի մը պէս
Գինիին վերջին ումպն է, որ կ'ըմպես:

Կը խորհիմ ((անըթեոնելի)) թոթուած-գլխահակ,
Անոնց, որ փախան որպես փլատակ,
Անոնց, որ մերուան քարին, շիւղին տակ:

Ահա մենատ եմ, ու դուն վերջին ես,
Որ իմ հոգնաբեկ քերթողի ճամբես
Կ'անցնիս իրիկուան ճառագայթին պէս:

Դուն հաւետ ժպտուն ակի դագաղն ես
Ուր ամբարտաւան կեանքս, տղու պէս,
Կ'ուզէի թռչիլ աշխարհը անտես:

Թռչիլ... Սակայն դուն կ'երթաս անզգած,
Դագաղի մը պէս, կուրծքդ անկասկած
Հազար որդերու մահով ծանրացած:

Դագաղիդ մէջ ինձ ալ շնորհէիր մի տեղ,
Բայց կ'երթաս, ու ես կը դիտեմ ահեղ
Իրանիդ նոճին մահօրէն շքէդ:

Ռուբէն Սեակ
7 Հուլիս 1909